

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

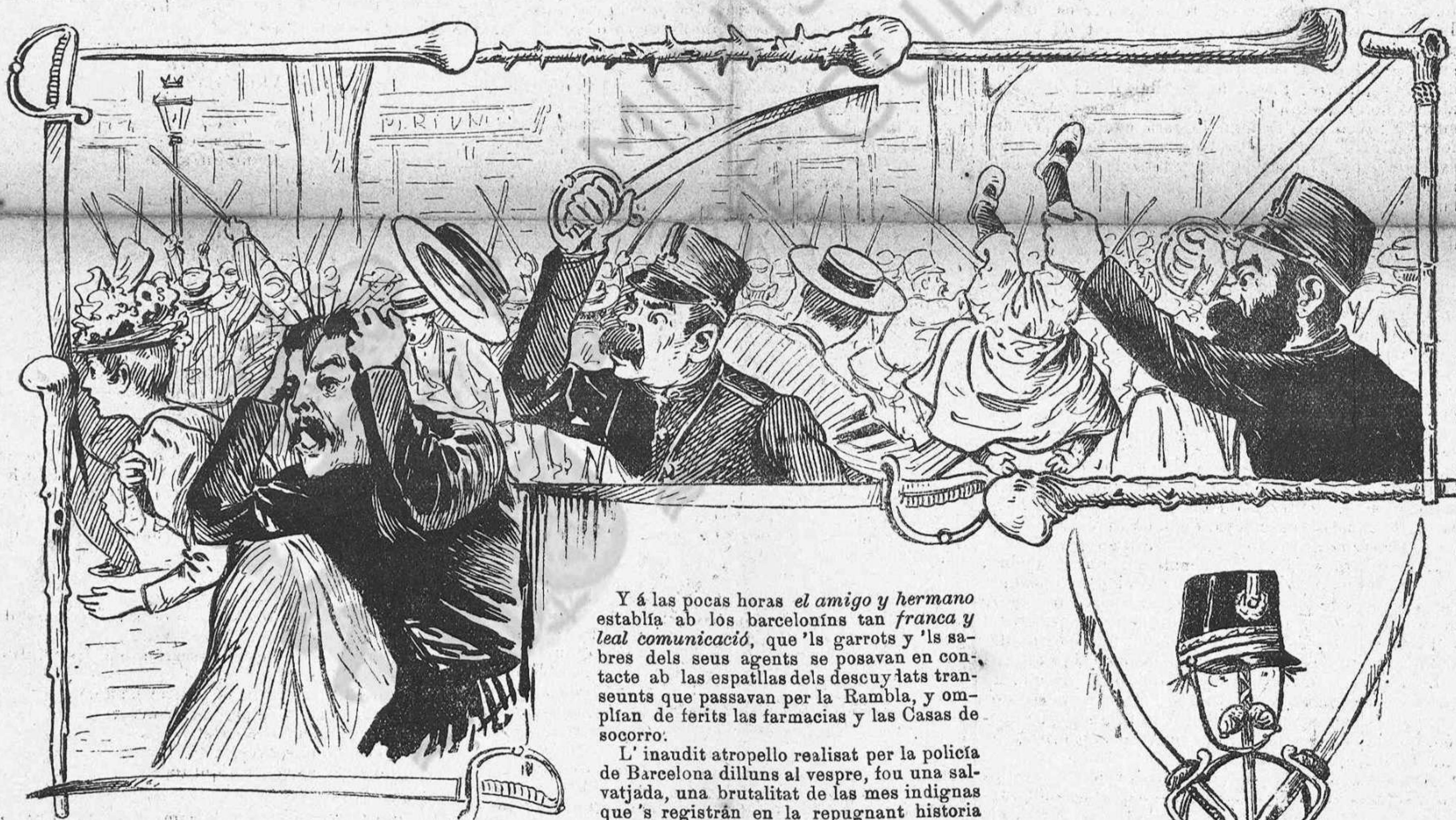
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

Y á las pocas horas *el amigo y hermano* estableía ab los barceloníns tan franca y leal comunicaci6, que 'ls garrots y 'ls sabres dels seus agents se posavan en contacte ab las espatillas dels descuy lats transeunts que passavan per la Rambla, y omplían de ferits las farmacias y las Casas de socorro.

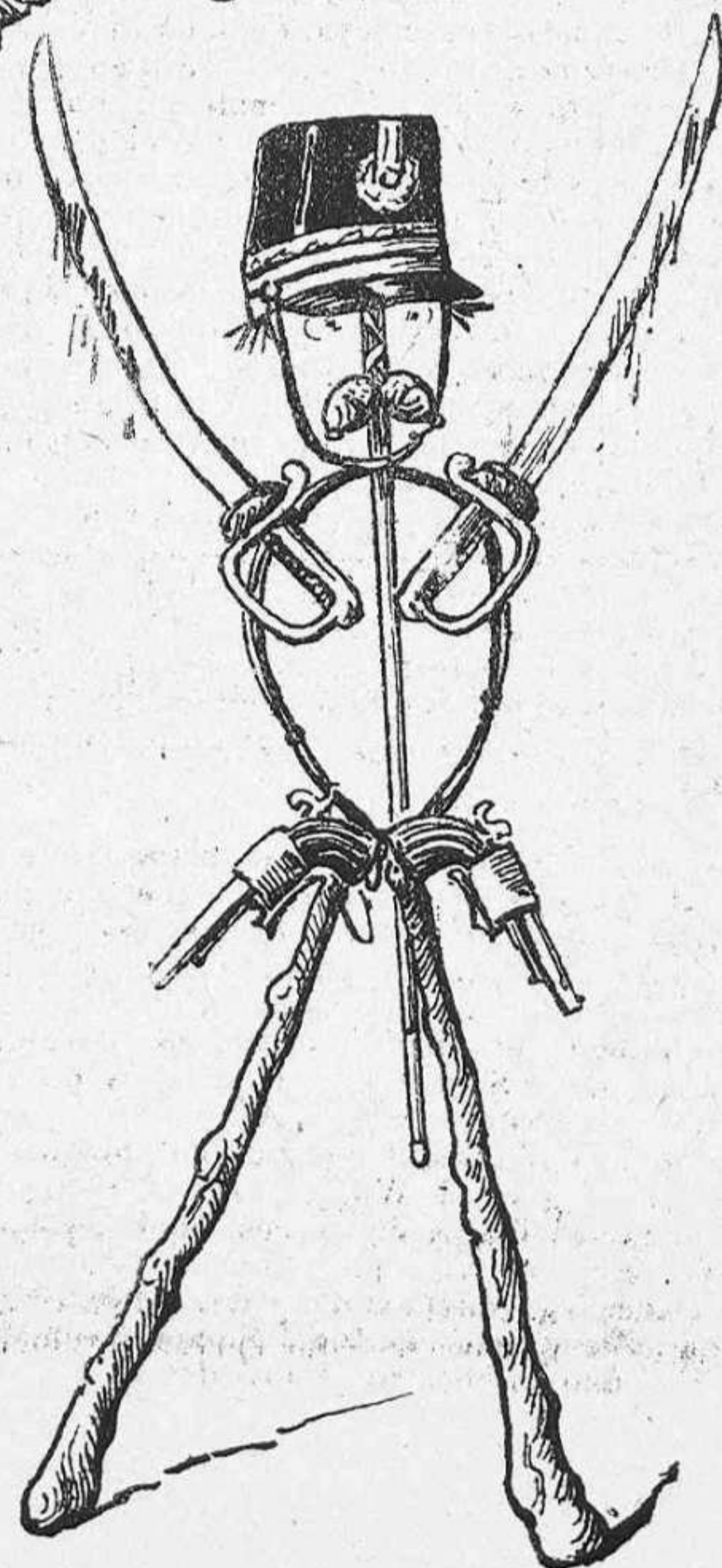
L' inaudit atropello realizat per la policia de Barcelona dilluns al vespre, fou una salvatjada, una brutalitat de las mes indignas que 's registrán en la repugnant historia dels esbirros espanyols.

Abrahonarse sobre una multitud inofensiva, composta de senyoras, criaturas y ciutadans que 's passejan tranquilament, es posarse al nivell dels cafres y buscar á gratient l' odi y l' animadversió de tot un poble.

La policia de Barcelona, s' ha de dir en veu alta, no es un cos d' ordre públich, sino de *desordre públich*: qui 'l perturba, qui l' altera, qui fa que acabin en tragedias innocentas expansions sense alcans ni trascendencia, es aquesta manada de fieras que no obran la boca que no udolin, ni allargan la pota que no trepitjin descaradament la ley.

¿Quin crim havían comés los que tan inopinadament encengueren dilluns á la nit las iras de la policia? Havían cridat ¡Visca Catalunya!....

D' aquí endavant s' haurá de cridar ¡Visca l' Africa! Lo crit estará mes en caràcter y segurament el gobernador y 'ls seus gossos de presa no hi tindrán res que dir.

«Vuestro amigo y hermano, EL GOBERNADOR CIVIL.»

La salvatjada de dilluns

Lo cos de *desordre públich* inaugurant la regeneraci6 d' Espanya.

¿POLISSONS Ó CAFRES?

Si pel fruyt se coneix l' arbre, per la llenya 's coneixen las autoritats.

Al pendre possessió del càrrech, lo nou governador civil de la provincia, dirigintse als barceloníns, ens deya:

«Al haceme cargo del Gobierno de esta hermosa provincia de España, aspiro desde el primer momento á establecer con vosotros una franca y leal comunicaci6n de ideas y sentimientos.... Encontrareis un amigo y un hermano en vuestro gobernador....»

LA REVOLUCIÓ

Está condensant en l'atmosfera y se sent ja la xafagor que precedeix al temporal. Es per alguns causa de frisança y de neguit: llum d'esperansa per la majoria de la nació.

Qui treballa, qui sua, qui capissa; l'esfors y la inteligencia; aquest conjunt d'elements que constitueixen las forsas vivas del país la senten ja y la desitjan com l'únich medi que 'ns pot treure del pantano pudrit en que 'ns estém consumint y asfixiant.

Vingan ratxadas de tramontana á sanejar l'atmosfera y á vigorisar las torsas decandidas de la nació.

¿Qué han de fer los gobernants per contenirla? ¿Qué han de fer si res ja poden? ¿Qué han de fer, si cada mida que prenguessen per cohibir l'esclat, sols serviria al cap de vall per precipitarlo?

Unicament alsant la bandera regeneradora ab lo ferm propòsit de cumplirla, mal que tinguessim que passar per damunt de tot, podíam mesos enrerar conjurar aqueix sentiment revolucionari que va apoderantse avuy del esperit de tots els espanyols. Realisant actes de verdadera justicia contra ls autors de las nostras desgracias y establint un régimen de reparadoras midas que acabessin ab l'explotació iníqua del Estat y donguessen las degudas garantías á tots els interessos legítims, l'hauríam realisada els aqueixa Revolució tan necessaria, que ara haurá de realisarla 'l poble.

Ben paladinament acaban de confessar la seva impotencia. No han tingut valor per extirpar un sol vici dels molts é inveterats que se ceban en la desventura da Espanya. Molt al contrari: han contribuít encare á agravarlos.

Aquí están els pressupostos Villaverde, pesant com una terrible amenssa sobre todas las classes socials. Impotent lo govern per tirarlos endavant, els ha deixat de cos present en las Corts, sense arreglar res, sense resoldre res, perpetuant lo desconcert, lo desordre, l'espilfarro. Podrá fins desistir de plantejarlos, al considerar las inmensas dificultats que per tot arreu suscitan; pero no per aixó logrará contenir per mes temps l'explosió del fet revolucionari. Espanya necessita solucions claras y aquest y tots els governs de la monarquía sols poden donarli panyos calents que no curan res. Vinticinch anys fa que no li aplican altra cosa; pero avuy l'estat del malalt ja no es grave, sino desesperat.

Y á tal estat, tals resolucions.

¿Quí la farà aqueixa Revolució?

El que las fa sempre: el país en massa. No hi ha avuy un sol partit que se la pugua emprendre pel seu compte excllusu: en cambi tots los de oposició poden y deuen cooperarhi, y no hi ha dupte que quan arribi l'hora hi cooperaran.

Los bandos monárquichs están completament descompostos, han perdut fins lo punt de apoyo de una legalitat ficticia, en la qual ja ningú hi creu, ni ells mateixos que se'n aprofitan. Com las fullas grogas se van desprenent de un arbre mort y cor-secat. L'huracá revolucionari las escampará y'n farà pols. ¿Cóm han de poder resistir ni ara ni may la seva empena?

La Revolució vindrá per ella mateixa, com vé la febre, quan un individuo sofreix certas afeccions. No sempre han de durar la postració y l'aplanament. No sempre ha de preponderar en la massa del poble la passivitat y l'pessimisme. Tot té un terme fatal, fins l'estupidés de un poble que ha arribat al últim grau de la paciencia.

Lo problema queda plantejat en aquesta forma. Lo govern necessita recursos per seguir son ruínós sistema; pero 'l país no pot, ni deu, ni vol donarlos. Suposém que 'l país se tanca en una resistencia passiva ¿qué farà 'l govern per domenyarla?

¿Apeará á la forsa pública? Allá 'l volém veure. Si troba soldats que vulgan servirlo—lo qual es molt dup-tós—may ne tindrà prou pera fer la forsa á tots els espanyols que 's neguin á pagar. Si 's decideix á embargar fincas y efectes, no trobará ningú que 'ls compri, y al cap de vall no farà diners ni pel ranxo dels soldats que l'ajudin á agarrotar un per un als contribuyents.

Pero no, l'exércit no voldrá may divorciarse del país. Massa han abusat d'ell els que van portarlo á la guerra pera ferlo tornar de las colonias sense gloria ni prestigi. ¿Quí que vesteixi l'honrós uniforme s'avindrà á aceptar lo desa rat paper de catxetero, presentantse á donar al contribuyent el cop de gracia, sols pel regalo de 'n Silvela y en Polavieja y tot lo qu' en Polavieja y en Silvela representan?

Ab un cop d'ull que l'acredita d'home expert y perspicás, el general Weyler, desde 'l Senat, va deixar entreveure l'altre día aquest punt especial de la qüestió.

La fraternisació del exércit y del poble vindrá, com ha vingut sempre en todas las épocas revolucionarias.

Quan lo país té rahó, las bayonetas se posan sempre al seu costat.

Y las afirmacions del general Weyler, fetas ab molta serenitat y sense jactancies, van produhir un doble efecte: al govern li van posar la pell de gallina: al país li van obrir els ulls y li van despertar la conciencia.

Las abona un home que cenyeix espasa y que segons digué y es veritat, no s'ha sublevat may.

Podrá faltarli resolució pera posarse al davant del próxim moviment revolucionari; no podrá ser en Weyler de la fusta dels héroes; pero ningú negará que va posar lo dit á la llaga, y aixó basta de moment.

Si ell no fa lo que molts esperan, no ha de faltari ho fassa.

Las Revoluciones son essencialment renovadoras. D'ellas se pot dir ben bé: «L'ocasió fa l'home.»

P. K.

A tenim al Banch d' Espanya preparantse pera fer de las sevas. En son desitj d'empaperar al país aspira á emetre bitllets fins á 2,500 milions de pessetas, y passar aquesta xifra si tant convé, porque 'l seu negoci es ben clar: tot consisteix en imprimir paperets ab las consabudas estampetas pera deixarlos al govern á un tant per cent y ab la garantía de títuls provistos dels consabuts cupons.

De manera que 'l Banch en realitat acunya paper imprés, y 'l país, per intermediació del govern, satisfá tots els gastos de aquesta industria productiva, que permet als bitlletaires repartirse dividendos de un 25 ó de un 30 per cent cada any.

Los bitllets de Banch que ja foren los papers xupons de l'or, serán ab el temps los papers xupons de la plata... y llavors será quan Espanya quedarà totalment empaperada.

Contra una emissió de bitllets excessiva protesta tothom que'n veu els perills; pero 'l Banch no s'apura. De moment y pera fer veure al comerç las moltsas dificultats ab que toparía si no hi hagués bitllets de Banch, ha acordat fer tots els seus pagos en plata, lo qual no deixa de ser un gran engorro, may siga sino pel temps que s'ha de perdre contantia y per las dificultats de traslladarla de un lloch al altre.

Pero aixó de pagar en plata vé á ser com l'esqué que s'emplea per agafar peix. Lo Banch fastidiant al próxim se proposa obtenir la aquiescencia pública per augmentar mes y mes las sevas emissions.

—Ja ho veu, Sr. Govern—dirá al últim—tothom demana bitllets. ¿Qué faig?

Y 'l Govern respondrá:

—Está bé: imprimeix tots los que vulgas.

Y desde aquell moment, tinguin per segur que tota la plata anirà á parar á las sevas caixas: lo mateix la que ara dona, que la poca que queda en poder dels espanyols.

Lo moment es crítich, y casi valdria la pena de acabar de una vegada ab l'iníqua explotació de un establiment que no té altre objecte qu' enriqueirse amparant las trampas dels governs de la monarquía.

Si tothom que té bitllets se presentés á canviarlos, ben prompte al Banch se li acabaria nlas agallas. Pochs días bastarian per agotarli todas sas existencias en metálich. Y no tindria mes remey que declararse en quiebra.

Cert que aixó de moment ocasionaria una inmensa perturbació; pero la catástrofe aixís com aixís es inevitable, y quant mes aviat se provoqui, millor per tothom, may siga sino per alló que diuben:—Los mals ratos passarlos prompte.

¿No saben per qué ha tancat

las Corts l'home de la daga?

Mirin si 's pot ser més plaga;

perque diu qu' está cansat!

¿Cansat, y ni sols pot dir

que haja comensar el diet;

cansat, y no més ha fet

que beure, menjá y dormir!

Home, parli ab bona fe

y no 'ns vulgui ensarroná:

en tot cas digui qu' está

cansat... de tant no fer ré.

Tot sovint el Brusí cita textos de *Le Journal de Genève* en apoyo de las sevas opinions; pero tria sempre lo que li convé: lo que no li fa pesa ho deixa estar. Voldria saber quina opinió li mereix aquest párrafo

de un article que á la qüestió catalana dedica l'acreditat periódich ginebrí:

«Dissapte á la Cámara 'l Sr. Romero Robledo va protestar contra las demostracions sediciosas, al mateix temps que contra l'actitut del arquebisbe de Sevilla que protegeix obertament als carlistas. Y aquesta protesta va trobar eco á la Cámara. *La vella monarquía es com una muralla que vá cayent en ruinas. Cada pedra que se'n desprén deixa una bretxa, y en cada bretxa que s'obra apareix un enemich disposat á franquejarla.*»

El brau general cristiano,
tip de xascos y reganys,
va tocá 'l dos l'altre día
cap á Fransa, á pendre banys.

Celebraríam moltíssim
que 'l clima tant li probés,
que determinés quedarse'hi
y no 'l vejessim may més.

En Silvela s'oposa resoltament á derogar la ley excepcional contra la propaganda de las doctrinas anarquistas, dictada en un moment de terror.

No hi ha rahó que atoni la persecució de las ideas: sols contra 'ls fets criminals cap la repressió.

Si pels abusos que 's pugan cometre á la sombra de determinadas doctrinas, s'haguessen de dictar disposicions excepcionals, ja fa molt temps que s'hauría hagut de posar en planta una ley de repressió contra 'l cristianisme.

—¿Qué fa en Gomez Imaz?

—Pesca.

—¿Y don Arsen?

—Viatja.

—¿Y 'n Pidal?

—Busca una p'atja

hont hi corri un xich de fresca.

—¿Y 'l gran Silvela?

—Está en vaga

disfrutant de la seva obra.

—¿Y 'l noy Villaverde?

—Cobra.

—¿Y 'l poble?

—Per ara paga.

—¿Es á dir que ningú 's mou?

—Ningú.

—Tan bella armonía,

¿durará molt?

—Hasta 'l día

que 'l pagano digui: ¡Prou!

Datos comparatius.

La llista civil de una nació pobra y decrepita com Espanya, costa mes de 9 milions de pessetas.

La llista civil de una nació rica y poderosa com la Fransa, no costa sino 1 milió 200 mil pessetas.

La llista civil de la República americana no'n costa sino 250,000.

Y si aném á buscar antecedents dintre de nostre país mateix, trobarém que 'ls Presidents que tingué la República del any 73, percibian sols 30,000 pessetas anuals, ab lo seu corresponent desquiento.

Mes bó era en tots conceptes aquell govern que aquest.

Mes bó y mes barato.

Lo defensor de 'n Toral en lo procés sobre la rendició de Santiago de Cuba:

«Als culpables hi ha que buscarlos en las alturas: busquise s'all...»

¿Las alturas? ... Apunta bé aquest mano.

Y no se'n va per las brancas;

¡directament á la soca!

Seria bo que tirés,

no més per veure á qui toca.

AVÍS PARTICULAR.—Agrahiriam al senyor Caspio, firmant d'un escrit qu' hem rebut últimament, que tingués la bondat de passar per aquesta redacció, pera solvenar algun dupte.

LOS PRESOS DE MELILLA

Enterats alguns dels condemnats á consecuencia del procés de Montjuich de que 's tracta de concedirlos l'indult, han escrit una carta en la qual figuran los següents significatius párrafos:

«El indulto no lo queremos ni podemos aceptarlo. No queremos gracia; queremos justicia. Queremos salir de este tenebroso proceso como entramos: exentos de toda culpa; que todo el mundo lo vea...»

«Preferimos morir de snemia en ese infierno que vivimos, que transigir un ápice con nuestros verdügos. No nos importa sacrificar nuestra vida en bien de la justicia. Estimamos más nuestra dignidad que la vida: por encima de nuestras cabezas está la humanidad y el hermoso ideal de justicia...»

¿Qué diu el govern davant d' unes manifestacions tan clares, tan serias, tan categòriques? ¿Qué pensa en Silvela? ¿Qué n' sab de la informació que, segons va dir ell, està practicantse?

NO 'S POT DIR BLAT...

—Oh pagés, lo bon pagés
¿us ha anat bé la cullita?
—Com may hagi anat millor,
cada mata cent espigas.
¡Y quin blat, fillets de Deu!
Hi ha gra que fa mitja lliora.
Si 'l moliner no s' adorm,
donará gust la farina.
—Vo-tre suó us deu costar.
—Suó, y penas y fatigas:
al mirá 'l blat, crech que veig
un tros de la meua vida.
Pero la terra es aixís:
ingrata pels que la olvidan;
generosa pels que saben
amanyar-la ab caricias.
Ara portaré al mercat
del gra la daurada pila
y 'ns arreglarém un xich,
qu' en bona fé 'ns convenia.
La somera no te bast,
la dona no te faldillas,
el menut va sense calsas,
jo apenas porto camisa.
Trenta duros no treuré.
¡Benehits mil voltas rian!
Ab ells pas-sarém l' istiu
en santa pau y alegría.
—No us engresquéu tan depressa,
recordeu la frase antigua...
—¿Quina?
—Que no 's pot dir blat
fins que...
—Aixó son tonterias.
¿Qué haig de teme si ja 'l tinch
á salvo? ¿Qui pot venirme
á disputar l' honorat fruyt
del meu treball? ¿Las formigas?
¿Los ratolins?

—Deu vos guard:—
diu de prompte ab veu altiva
un home que li presenta
un paperot plé de xifras:—
trenta duros: es el cupo
que correspón á la finca
per contribució y recárrech.
—¿A mi?
—A vos; y feune vía,
que 'l govern está esperant
los diners de las provincias
per pagá 'ls sous y pensions
de la seva camarilla.—

Com lo pagés no te un clau,
entrega del blat la pila,
y tras tant suá y sufrir
bregant de nit y de dia
per arrencá un tros de pa
á la terra benehida,
torna á trobarse á la fi
com avants de la cullita:
la somera sense bast,
la dona sense faldillas,
lo menudet sense calsas,
ell sense un tros de camisa...

C. GUMÁ.

IDEAS

Si no regissen altrás corrents que las del mes descastat posi-tivisme, tindrian rabó 'ls qu' formulan aquest argument:

Una de las causas que mantenen lo desequilibri en lo pres-upost del Estat es la suma considerable que 's destina á sous del exercit actiu y passiu. Tenim mes generals que cap nació de Europa. Tenim quadros de oficials per organisar un contin-gent actiu de sis ó setcents mil homes. Ara bé, si la Revolu-ció es l' únich medi que 's presenta per regularisar aquest estat de cosas, la Revolució no pot ferse sense l' concurs del exercit, y molt menos encare tenint al exercit per enemich. No hi ha donchs solució possible: l' exercit no anirá may contra 'ls seus intereses.

Y ¿qué?—dirém nosaltres?—¿Acás los que vesteixen l' hon-rós uniforme militar, deixan de ser espanyols? ¿Per ventura no s' han de interessar com el que mes per la sort futura de la nació? ¿Qui té dret á presumir, que quan vinga 'l cas, no han de imposarse ells també costosos sacrificis?

Fins baix l' aspecte de un egoisme ben entés, han de com-pendre que res tenen de guanyarhi, permetent que 'l país s' aniquilli, quan lo que importa es reforzarlo, procurant que no s' estronquin las fonts del treball ni de la riquesa. ¿Qué ni de qui cobrarán, quan á Espanya no quedi res?

Si nosaltres siguessem militars y tinguessim autoritat entre 'ls nostres companys, els faríam una proposició.

La de renunciar á tots los ascensos y recompensas de caràcter pecuniari obtingudas en las últimas guerras. Considera-riam injust que mentres la nació ha perdut en ellas sas mes ricas colonias, milers dels seus fills y sumas inmensas, nosalt-res haguessem de cobrar el preu de uns serveys, molt heróichs sens duple, pero en sos resultats completament estérils. Al re-nunciar á las ventatjas materiales, demanariam sols que tots els mérits contrets durant la guerra, se reduhissen á condecora-cions purament honoríficas.

Y 'ns tindriam per molt honorats y satisfets ab l' idea de ha-

ver treballat de franch, pero ab molta honra, en un negoci desgraciat. Y si avants de la guerra vivíam, sense 'ls ascensos ni las creus pensionadas, ¿cóm no havíam de viure del mateix modo després de la guerra?

Ab aquest sacrifici l' exercit guanyaria alguna cosa que val mes que tots los diners del mon: guanyaria la consideració de la patria, adquirint una forsa moral tan inmensa, que 's con-vertiria en la base mes sólida de la seva reconstitució.

Si avuy l' egoi-me individual l' ha enervat, sentlo objecte de la murmuració y la maledicencia, no hi hauria á Espanya prou boca per alabar-lo ni prou cors per admirar un rasgo de abne-gació tan resplandent.

Y en la tasca de la reconstitució de la patria, hi aplicaria també l' acció poderosa del exercit.

¿Es que no ha vingut encare l' hora de reposar de las bélicas fatigas per entregarse ab preferencia á la reconstitució de la riquesa pública?

Espanya no será forta, fins que siga rica. Tenim la fortuna dintre y sobre la terra, y es precis explotarla. Traballant se-rém mes respectats que fortificant fronteras, construint bar-cos y armant numerosos contingents de tropas. L' enemich principal á qui hem de vencer avants que tot es la nostra incuria.

No sé si es utópich el pensament que vaig á exposar, pero si de mí depengués, el posaria en planta sense pensarm'hi gens.

Aixís com fins ara hem tingut el servey militar, jo establi-ria 'l servey del treball.

Al servey militar hi han anat únicament els fills de las fa-milias pobras, els infelissos treballadors, arrancats al taller, á las fábricas, á las minas y al conreu de la terra, que no han disposat de trescents duros per redimirse. Donchs bé, pera remey dels grans danys produhits per aquest sistema aniqui-lador, obligaria á concorre al servey del treball, á tots els gan-duls, fossen ó no fossen rics, tinguessen ó no tinguessen me-die, y per espay de tres anys á lo menos, baix la mes estreta disciplina, 'ls obligaria á aprendre de guanyarse las caixaladas. Al que fes l' orní li doblaria 'l servey, fins que 's bastés á viure ab lo seu propi esfors. Quan prenguessen la llicencia serian sers útils á n' aquesta societat tan necessitada de activitat y de iniciativas.

Ja sé que aquest plan no es possible sino dintre de un estat francament socialista. Pero ique dimontri!... hem fet tantas probaturas, y totas ens han sortit tant inalament, que res hi perdriam en ensajarne una de nova.

De totas maneras lo servey del treball, sería una institució molt original, ja que cap poble l' ha plantejat... Pero s' ha de dir també, que cap poble 'l necessita com la desventurada y endropida Espanya.

P. DEL O.

DOS FARSANTS

EN SILVELA Y EN POLAVIEJA

HA acabat per treurers la careta y mostrarse al país tals com son. Com dos ambiciosos vulgars, sense fe, sense ideals, moguts únicament per la sed de mando y l' afany d' alcansar una representació que obrant ab sinceritat jamay haurían obtingut.

En l' última sessió del Congrés en Silvela va atrevir-se á pronunciar aquestas paraulas:

—«No estich disposat á tolerar manifestacions regiona-listas.

»Si las lleys actuals no permeten castigarlas cumplidament, inventarém lleys novas.

»Lo catalanisme y 'l regionalisme son parents del separa-tisme, y si no son delictes, representan quan menos equivo-caciones.»

¿Ho han llegit?
Donchs aquest home que ara qu' es al poder parla aixís, pochos dias avants de serhi, deya solemnement en una reunió memorable:

«Respetaremos las energias regionales donde existan, dan-do vitalidad á todo lo que lo merezca, teniendo en cuenta la prosperidad y el adelanto de cada región. Daremos amplitud al desenvolvimiento de esas regiones, descentralizando las obras públicas, la beneficencia, todo lo que constituya, en fin, la vida natural de las regiones, de las provincias, de los municipios.»

¿Pot darse contradicció més repugnant? Avants, las en-ergias regionals eran una cosa respectable: avuy, pera reprimir las manifestacions regionalistas, si las lleys actuals no bastan, n' inventará de novas.

Pero lo de don Camilo es encare pitjor.
La conservadora *Epoca* ho ha dit en lletas de motllo:
«Los amigos del general Polavieja niegan del modo más rotundo que éste jamás háyase comprometido á favorecer un concierto con Cataluña semejante al de Navarra.»

»Se habló únicamente de favorecer el arrendamiento de las contribuciones...»

»Los que otra cosa hayan entendido, han entendido muy mal.»

¿Qué 'ls sembla?
Y no obstant los amichs del general Polavieja faltan escan-dalosament á la veritat, y 'ls que van entendre lo del concert van entendre molt bé.

En carta dirigida á una personalitat de Barcelona, carta que tota la premsa va publicar, deya textualment encare no fa un any el general *cristiano*:

«Concretando mis ideas de gobierno á las cuatro provincias catalanas, le manifiesto que haría lo siguiente:»

»1.º Implantar desde luego el concierto para la tributación directa por medio de cupos que podrán ser revisados periódicamente...»

Mes clar ja no pot dirse.

En Silvela, enaltint primer las tendencias regionalistas y ara volgient inventar novas lleys per combátrelas...

En Polavieja prometentnos temps enrera el concert contri-butiu y avuy dilhentnos que ho van entendre malament.
¿Quin asco!...
¡Farsants, més que farsants!

FANTÁSTICH.

TACA 'l comte de las Almenas al héroe de Sagunto, y aquest li respón:

—No 'm diria aixó si tingués trenta anys menos.

Deducció: si l' héroe de Sa-gunto considera tenir trenta anys de massa pera bátres ab un home sol ¿quants anys de massa no tindrà pera bátres ab los enemichs de la patria?

¿No val aixó tant com dir:—Donéume l' absoluta que ja fa trenta anys que no serveixo per res?

Ja me la temía.

Lo *Capitan Verdades*, aquell militar que las cantava tan claras, ha sigut enxiquerat en un calabosso de M. drit.

Es lo que sol passar sempre en eixa pobre nació:
la mentida, plassa lliure;
la vritat, á la presó.

Una frase del general de las ulleras fumadas:

«A exercit xich, patria xica.»

Contestació de LA CAMPANA:

«A malalt extenuat, pocas sangoneras.»

Quant una dona pública de la vergonya arriba á perdre 'l rastre y no té qui l' aturi, deixéula... ¡Tot li es patrial!
Mes, si es un home públich lo qui del deshonor al fons arriba, aquést fa 'l revés d' el a:
¡tot li es separatisme!

De 'n Durán y Bledas:
«Si Deu me permetia elegir la patria y 'l bres-sol... etc., etc.»

¿Un bressol necessita?
Ja ho saben, donchs, els seus admiradors: quan vin-gui á Barcelona n' hi compran un als Encants y 'l fa-rán content.

Hem tingut lo gust de rebre en nostrá redacció la visita del diputat republicá per La Bisbal Sr. Lletjet, que ha passat alguns dias á Barcelona.

Ni menos va esperar que 's tanquessin las Corts. Lo general de las ulleras fumadas se 'n va anar á pendre las ayguas de la Bourboule.

¿Veritat que sembla mentida que un general tan cris-tiá no haja anat á pendre las de Lourdes?

Al passar per Zaragoza, no va anar ningú á l' esta-ció á saludarlo.

Ni un frare... ni un capellá... ni un sagristá... ni un beato... ni un 'n anima de canti.

Aixó passa de la ratlla...
vaja, aixó no pot anar:
fins la Verge del Pilar
se me li ha girat d' espatlla.

S' ha acordat colocar en lo Saló de Sessions del Con-grés lápidas conmemorativas dels homes públichs que per allí han passat.

Ja hi ha la de 'n Cánovas: ara hi posarán la de 'n Martos y la del Alonso Martínez.

Entre aquestas lápidas funerarias y la gran colecció de morts que allí 's reuneixen, aquell local, mes que 'l saló de sessions de un Parlament, semblará la ron-tonda de la necrópolis nacional.

—La rendició de Santiago s' está veyent al Suprém.

—¿S?... ¡Qué se 'n sabrán de cosas!

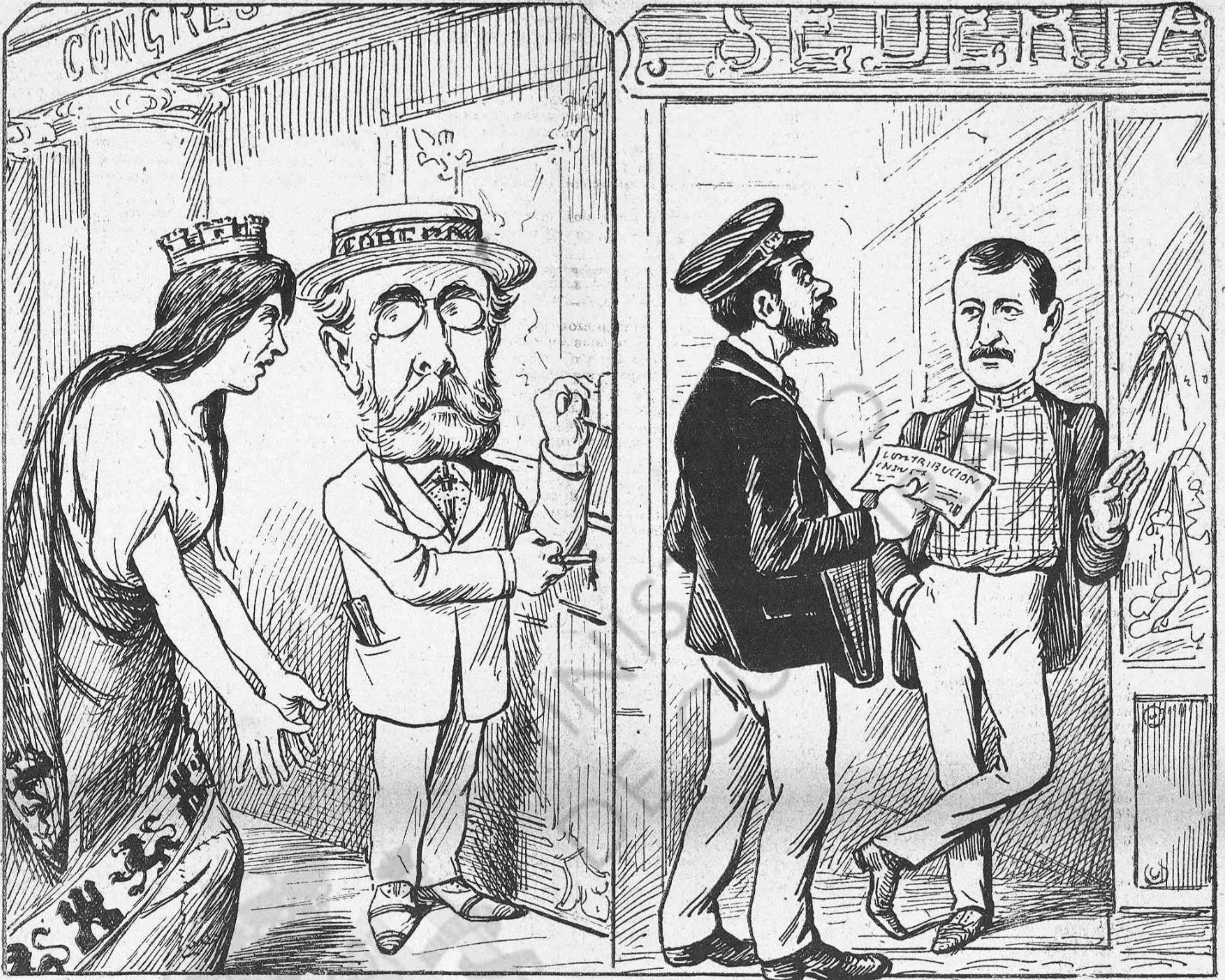
¡y qué condenas veurém!

—Tranquilísense: de cosas sí que se 'n sabrán un niu:

pero ¡lo demás?... No es fácil que arribi la sanch al rfu.

Un aplauso al Marqués de las Cinquillas. La comi-sió nombrada á Valencia y á Barcelona per anar á ges-tionar la llibertat dels cautius en poder dels tágalos,

LA IGUALTAT DAVANT DE LA CALOR

—¿Y las reformas que 'm vas prometre?
—Filla, com fa tanta calor, hi tancat las Corts.

—¿Y la contribució d' aquest trimestre?
—Fill, com fa tanta calor, hi tancat la caixa.

va demanar á la Trasatlántica dos passatjes gratuïts, y 'l beatífich marqués va respondre: «que per la situació especial perque atravesa la Companyia no li era permés concedirlos.»

Be's coneixen ab aixó 'ls sentiments cristians del acaudalat marqués. Lo qu' ell dirá:—Los cautius de Filipinas que pateixen, que aixís guanyarán la gloria del Cel.

Lo valor representat pels solars, edificis y altras menudencias cedidas á las ordres religioses de Madrid en aquests últims mesos ascendeix á uns vuyt milions de pessetas.

A Chicago engreixan porchs aquí á Espanya engreixem frares. Si á Chicago engreixan porchs es per ferne butifarras: lo negoci que allí fan be 'l farém un día é altre.

Miniatura, que traduheixo de un periódich cortesá, 'l qual s' entreté relatant l' exercici que li ensenyan al rey noy, ab altres xicotets de la seva edat. Hi ha que advertir que quan fa mal temps, evolucionan en l' interior del Palau.

«Arribaren al Saló del trono y l' oficial instructor doná la veu de:—Descubrirse.

»Tots els noys se tragueren la gorreta: 'l rey, no.»

—»Senyor—digué 'l capitá—descubreixis.

—»Per qué?

—»Perque 'ns trobém en lo Saló del trono, davant del qual ningú pot permaneixer cubert.

—»Ni 'l rey?

—»Ni 'l rey.

—»Llavoras, de qué 'm serveix el serne?—digué Al-

fonso XIII deixant al aire 'l seu ros y rissat cabell.» Aquí acaba la descripció. Y jo dich com ell:—¿De qué li serveix el serne?

¿Que qué hi ha del tancament?

Res: que s' ha armat molt soroll, y al arribá 'l gran moment tot s' ha tornat aigua-poll, Los gremis han meditat y posantsela má al pit la majoria ha acordat tancá ... á l' hora d' aná al llit.

QUÈNTOS

Entre dos nuvis que no 's fan gayre ilusions:

Elia:—¿Qué es lo que s' acaba avants: l' amor ó 'ls quartos?

Eu:—Geraldment s' acostuman á acabar las dos cosas á un mateix temps.

Davant de un tribunal:

—¿Quín estat es el seu?

—Molt trist, Sr. President.

—A qué 's dedica?

—A fer la desgracia de tota la meva familia.

Lo fill de un tender de pesca salada, compareix á exámens, y 'l mestre li pregunta:

—Vamos á veure, noy. ¿Sabs per qué l' aygua de mar es salada?

—Sí, senyor: perque dintre del mar hi ha molt bacallá.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—A-me-ri-ca-na.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—Un barret de riallas.
- 3.ª LOGOGRIPO NUMÉRICH.—Matilde.
- 4.ª GEROGLÍFICH.—Tot trenca-closcas te solució.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Narcís del Toro, Joseph M. Mallofré, Antoni Salvado, E. Riva, P. P., Teorich d' Olesa, Paulito Giralt y Linoís:—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans J. Rocavert, C. Amor, Carté y Pícolabis:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta setmana.

Ciudadá Gafarró: Hi falta garbo.—S. Tenor: Si bé la idea es bona, la forma deixa molt que desitjar.—Servidó: Ja fa temps vam ocuparnos extensament del assumpto.—F. Lluís: Lo d' aquesta setmana no 'm serveix: lo altre sortirà quan li toqui 'l torn.—O. Malleu: Ja ha vist que 'l vers nové va sol?—J. C. (Reus): Dada la naturalesa del assumpto y estant sub judice, no crech prudent ferme eco de la seva carta.—J. Oliveras y Pi: Te un caracter massa particular.—Bafel Homedes: No s' enfadara si li dich qu' en sa poesia hi ha casi tants disbarats com versos?—M. Badia: Va bé.—Congre Gros: No hi ha res que sigui publicable.—I. Maseras: Li agrahiré qu' envihi alguna altra cosa millor.—N. Casasedús: Si haig de serli franch, no sé qué vol dir.—J. Valls Clusas: Mirare d' aprofitar la curta.—A. Dev: Aceptat.—M. Carbó d' Alsina: No 'm fa felis.—G. B. y Perwés: Es excessivament llarch y pretensió: envihi un treball mes lleuger, y veurém.—Antoni Matas y altres: Massa local. La majoria dels lectors no sabrian de qué 'ls parlém.—Un republicà: Encare que la cosa no es d' importancia, te yosté molta rahó.—M. Amat: No acaba d' agradar-me.—B. Ramón: La setmana que vé 'n parlarem.—E. Morales: Lo mateix li dich.

—J. Golferichs y Un de S. Gervasi: Es massa defectuos.

Ciudadans Valentí Burell, J. Gol y Anguera, J. Burgas, Quimet, Angel Montanya, J. Pont y Espasa y Lluís Campanyá: Rebutis los traballs destinats al Almanach, y gracias.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—A salto, 53.—Barcelona.